

Junts cap a la independència

La maquinària ja s'ha posat en marxa. Em refereixo, és clar, al nou partit, a Junts per Catalunya. Els engranatges, en aquest cas, sí que funcionen i allò que feia temps reclamàvem des de Reagrupament, ja és una realitat. I tot fa preveure que serà un èxit espectacular. En pocs dies, més de 3.000 catalans i catalanes s'hi han apuntat. I seran molts més, moltíssims més. No em fa basarda dir que escombrarem, no tinc por d'equivocar-me. I és una obligació escombrar, per acabar amb aquells que juguen a la puta i la ramoneta.

Finalment, el President Puigdemont ha decidit posar fil a l'agulla i ha plantejat les coses clares a la majoria de la direcció processista del Pdecat. Aquesta, de forma suïcida, ha gosat plantar-li cara, pensant-se que són algú. I, és clar, això va fer esclatar-ho tot. Fins aquí s'havia arribat. Uns xitxarel·los van pensar que podien parar els peus al President de Catalunya a l'exili, així com als presos polítics. I ha estat que no.

Dit sigui de passada, aquesta actitud fatxenda, ha estat determinant perquè Reagrupament decideixi donar per acabat el conveni de col·laboració amb l'esmentat partit. Hi ha coses que no es poden acceptar, i aquesta actitud de pinxo, de quinqui, no es podia deixar passar. Ara, el més important és que el màxim possible de militants del Pdecat passin a Junts, perquè són patriotes

de pedra picada que segur que no combregaran amb les rodes de molí d'una direcció deslegitimada i barroera que només es preocupa de la menjadora.

Per aconseguir aquest pas, és molt important que el període congressual de Junts per Catalunya, que tot just acaba de començar, sigui una mostra exquisida de participació de la militància i que la direcció que en surti escollida representi el pluralisme de la base militant, sense que cap grup, quota o facció assumeixi una preponderància o hegemonia. En definitiva que sigui d'una transversalitat plena, posicionament, no cal dir, que sempre hem defensat des de Reagrupament.

Aquest pluralisme, a més, ha de ser compatible amb el lideratge que ha d'exercir, assumint-ne la Presidència, en Carles Puigdemont. En les dues ocasions que ell ha encapçalat una llista electoral, concretament, en les eleccions al Parlament de Catalunya del 2017, i en les eleccions al Parlament Europeu del 2019, ha aconseguit mobilitzar un milió de catalans i catalanes, i això ja ho diu tot. En les properes eleccions podria fins i tot superar-ho amb escreix. No en tenim cap dubte.

Trebalem, doncs, colze a colze, en aquest nou partit i guanyem la Independència d'una vegada.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

A Catalunya, ni rei ni virrei

per Josep Felip

PÀGINA 2

A Osona, tots junts

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Espanyolitzar

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Pidolant per Europa

per Albert Aragonès

PÀGINA 5

! més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

A Catalunya, ni rei ni virrei

Quan estem a les portes que vegi la llum "JUNTS", el partit que promou i segurament encapçalarà el Molt Honorable President Puigdemont, un partit de naturalesa republicana i per tant radicalment democràtica, que tindrà com primer objectiu i raó de ser la consecució pràctica de la República Catalana Independent, la "Corte" continua essent la primera de les rèmores i estàndards que s'oposen a aquesta voluntat de viure en república i amb independència, tant personal com nacional.

El Nàsgul és ladí, astut, més llest que intel·ligent, incansable, retorçat i camaleònic..., no té cap mirament amb dir una cosa i la contrària, prometre i no complir, fer-se el simpàtic i tancar-te a la presó o eliminar-te..., donar-te de menjar la poma de l'arbre del bé i del mal i cobrar-se quan ho consideri necessari la seva penyora.

El Nàsgul és despietat amb ell mateix quan convé a l'interès superior que defensa; la seva indiscutible i contundent victòria el divuit de juliol del 1936 i el règim de governament que la victòria va instaurar i que dura fins els nostres dies.

El Nàsgul es devora a ell mateix si convé, és l'últim que fa, però si s'ha de fer, es fa. És el que ha passat amb l'emèrit, si per la supervivència de l'interès superior se l'ha desposseir de tots els seus atributs, es farà. Si el qui ho ha de fer és el seu propi fill o la jove, no els hi tremolarà el pols, i ell, que sap perfectament de què va això, ho acceptarà. La cort, els òrgans de poder, els que realment manen saben com fer-ho, saben que de fet no és difícil de fer-ho, no és difícil perquè si s'han de llegir les normes cap per avall; s'hi llegeixen!, si s'han de canviar, es canvien..., cap problema. Falten 65.000 milions d'Euros de la caixa, cap problema, el declarem inimputable i irresponsable. Que no havíem quedat que aquests atributs i potestats eren fins que portava la corona al cap? Tan se val, ara diem que sense corona tampoc se li pot

xafar l'ull de poll. Això amb el Rei, i amb el Virrei. Què fem amb el Virrei? A la cort el virrei mai va agradar, mai va fer el pes, però era un mal menor que calia tolerar, el virrei que també era astut, més astut que ells mateixos, intel·ligent i llest, incansable, amb interessos propis que no coincidien amb els superiors que es van instaurar el 18 de juliol, calia tenir-lo agafat per on més mal fa.

Fa temps algú em va dir: "si vols que la gent creguin s'ha de procurar que passin una mica de fred i una mica de gana".... "si algú et demana un favor, fins i tot un dret, tu digues-li que ja ho faràs però no t'oblidis de demanar-li'n tu tres, dos que els pugui complir i un que no i ja veuràs que ell complirà els dos que li has demanat però com que no complirà el tercer no te demanarà el que tu li vas prometre i se sentirà culpable".

Aquest era el joc al que jugava el Rei i la seva Corte i el mateix Virrei i la seva, en el fons sempre guanyava el Rei, perquè era el Rei. I al Virrei, tot i ser intel·ligent i treballador, és va confiar, va tolerar i potser incentivar allò que no és podia fer, primer va agafar el dit petit, després la mà i mes endavant tot el braç, sabia que el Rei ho feia, que la Corte ho feia, doncs no passava res si ell i

els que tenia més a prop i a qui tant estimava també ho feien. Sempre, a la nit, quan es donava prou compte que tot estava mal fet, agafava el són tot pensant per si mateix amb aquell aforisme castellà del "perro no come carne de perro". Error, greu error, no era un "perro", era i és un Nàsgul i ara, tot i que pensa que sempre va actuar de bona fe, el que desitja és morir-se, acabar amb aquest escarni i vergonya pública, el seu orgull de legionari victoriós de mil lluites li impedeix compadir-se de si mateix. Sap que tothom vol allunyar-se d'ell com del virus, fins i tot ell també és vol allunyar d'ell mateix. Rei i Virrei, tant diferents i tant iguals.

Quina és la lliçó que se'n ha de treure? Molt fàcil: ni Rei ni Virrei. Sobretot ni Virrei. No hem acabat amb el Nàsgul, fins i tot ara hi tornem a tenir negociacions, és que som més rucs que sabates. Ni Rei ni Virrei. El contrari al Rei és la República. Tinguem-ho clar a Catalunya ni Rei ni Virrei, a Catalunya República Independent. A Catalunya, govern de Lleis no d'homes.

Josep Felip

A Osona, tots junts

Dimecres passat 22 de juliol, ens van convocar a una assemblea comarcal d'Osona del PDCAT, al teatre Àngel Guimerà de Santa Eugènia de Berga. Ho van fer a petició del President d'aquest partit, en David Bonvehí que, per cert, va venir ben sol. Només començar ens va dir que volia venir a informar-nos de l'estat de les negociacions de la seva direcció del PDCAT amb l'equip de Puigdemont, les que tenen per objectiu tirar endavant un "nou" partit plegats o alguna mena de coalició.

Crec, deixeu-m'ho dir per endavant, que el president Bonvehí va ser molt sincer. Coneixedor com és de que els osonencs de l'encara PDCAT som, per damunt de tot, puigdemontistes, es va sincerament admetent que la direcció actual del PDCAT no hi té res a fer. Diu que sap que a JUNTS no els hi volem a dintre, que JUNTS no vol tenir res a veure amb els convergents de tota la vida. I a més, diu que ho entén: el cas Pujol, el 3 %, la corrupció, cas Palau..., sap que els puigdemontistes ens volem desempallegar d'aquest llast tant pesat. I el vaig veure totalment resignat perquè sap que no i hi té res a fer, que ell, i els seus, d'una manera o altra, hauran d'acabar plegant.

Però que consti, que el vaig veure igual que les altres vegades en que he coincidit amb ell: sempre ha mostrat una manca de lideratge total i amb un pessimisme absolut. A la darrera reunió que vaig coincidir amb ell, ens va dir als osonencs que ens havíem de resignar i que ens havíem de mentalitzar que a les properes eleccions passaríem a l'oposició. Que ens anéssim preparant. Crec que amb aquesta mentalitat no es pot presidir un partit polític.

La majoria d'assistents que van participar a la tertúlia, en les seves intervencions va quedar clar que sí, que tot Osona és puigdemontista, i que anirem a fons amb ell, tal com ho hem fet fins ara.

Al PDCAT se li va retreure la falta de transparència de la direcció, sobretot la manca d'informació de les decisions preses a la militància, com per exemple el conveni signat amb els socialistes per governar la DiBa. Per cert, a la reunió ningú ho va criticar, només es va expressar el desacord en la impossibilitat de participar en la decisió per part dels associats. També va sortir el tema de la manca de lideratge i alguns d'altres.

Tot parlant del què ens depararà el futur, Bonvehí va admetre que el PDCAT anava a remolc de JUNTS. Però va fer un paral·lelisme amb el món empresarial. Segons ell tot es tracta de passius i d'actius i que li agradaria que aquests formessin part d'una negociació conjunta: drets electorals, deutes de partit, propietats, cartera d'associats,

etc. Però també va admetre que JUNTS, a hores d'ara, no necessita negociar res, que ho entenia.

Per a finalitzar exposaré una proposta concreta d'un militant de la comarca. Que el PDCAT faci com va fer al seu moment Unió Democràtica de Catalunya. A les darreres eleccions catalanes es va presentar sola, sense coalició. No va obtenir cap escó al Parlament. I què ha passat? Tothom s'ha oblidat d'ells. No sé ben bé perquè, però els seus dirigents han vist com desapareixien les seves obligacions amb els deutes adquirits pel partit. O com a mínim, ni la premsa, ni les xarxes, ni les tertúlies radiofòniques o televisives, se'n recorden gens ni mica d'ells ni dels seus deutes multi milionaris. Crec que a Bonvehí, aquesta proposta, no li va fer gaire gràcia.

Josep Ramon Soldevila

Espanyolitzar

L'Estat espanyol té una obsessió uniformadora que depassa el capteniment raonable. No hi ha cap país on els habitants tinguin la mateixa visió del món i actuïn de la mateixa manera. Aparentment podria semblar que alguns països puguin aconseguir una aparent coincidència de comportaments i objectius, però quan això passa, sempre hi ha al darrera un règim totalitari que menysprea les llibertats i castiga sense pietat la dissidència.

Les democràcies valoren la llibertat de pensament i la consideren un principi bàsic per al desenvolupament personal i col·lectiu. Espanya ha tingut en els darrers segles governs dictatorials, autoritaris, que han imposat la seva voluntat per la força de les armes i que han acabat amb petits períodes de governs republicans.

Una majoria molt substancial d'espanyols tenen com a objectiu irrenunciable la «Unidad d'Espanya» i subordinen el respecte a les diferències lingüístiques, religioses, polítiques i nacionals a la seva visió uniformadora. I vés per on no ofereixen una Espanya respectuosa, amable, fraterna, no. Ben al contrari, pretenen fer entrar el clau per la cabota, ens escanyen econòmicament, ens impedeixen desenvolupar-

nos culturalment i, arriben a sotmetre'ns a uns judicis farsa que no es poden homologar a cap país democràtic de la Unió Europea.

Avui hem tingut un exemple més de la impossibilitat de poder dialogar amb un estat i el seu govern, que no vol diàleg, vol submissió, claudicació i renúncies. I això ens passa amb el govern més d'esquerra que hem tingut mai. El govern del «Sí, se puede». I la senyora Albiach té el cinisme de dir que el diàleg entre els governs de Catalunya i d'Espanya no avança per culpa del president Torra.

Avui hem pogut constatar, una vegada més, que la fiscalia proposa i Marchena disposa. Avui hem tingut una altra prova que, als nostres líders polítics i

als nostres representants socials, no se'ls ha aplicat justícia sinó venjança. Patim per la impotència que representa haver de suportar una situació tan, tan difícil per a ells i les seves famílies, però ens reconforta comprovar la seva força i la seva determinació.

Continuem fermes en les nostres conviccions. Considerem que tenim el dret de decidir democràticament en quin país volem viure i estem segurs que els Tribunals Internacionals ens acabaran donant la raó. Mentre això no arribi l'escletxa entre l'estat i la gran majoria de ciutadans de Catalunya es fa cada dia mes gran.

Teresa Casals

Pidolant per Europa

L'altre dia al *Telenotícies* de TV3, sortia la imatge d'en Pedro Sanchez arribant a la Moncloa, tenia Consell de Ministres, després d'una reunió maratoniana de la Unió Europea per parlar de les ajudes que rebrien els estats europeus per fer front a la pandèmia.

Tots els ministres del *Gobierno* l'estaven aplaudint perquè *España* havia aconseguit uns préstecs avantatjosos. O sigui, que l'aplaudien per haver aconseguit pidolar diners a Europa, i estaven ben cofois!

És la viva imatge d'*España* dels darrers 300-400 anys. Un estat totalment improductiu, parasitari, xuclador, "xupòpter". Un president d'un govern d'un estat que es vulgui fer respectar no pot anar a pidolar per Europa. Un president ha d'anar a oferir ajuda i recursos. Ha d'oferir solucions, no problemes, no pidolar.

España sempre ha fugacitat els recursos de totes les seves colònies, sense oferir res a canvi, només per la força. Massacrant

i exterminant a la població. Matant i violant. Sense buscar altres solucions productives, altres sortides per compensar la sostracció dels recursos naturals expropiats. I, per tant, deixant en la més absoluta pobresa i indigència el territori per on trepitja.

Aquesta setmana també hi ha hagut la notícia que Madrid es consolida com la primera economia d'*España*, per davant de Catalunya. Amb gairebé cap indústria i és la primera economia!. Aplaudim senyors. Només serveis i seus centrals i és la primera economia, per davant

de les industrialitzades Catalunya i Euskadi.

Aquest és el model econòmic que vol *España*. Que les colònies industrials treballin, però com que la seu està a Madrid, ell s'emporta el premi. La darrera notícia econòmica ha estat que la pandèmia s'ha endut més d'un milió de llocs de treball. Això afegit al munt de gent que encara no ha cobrat els ERTES. *España* va cap a l'enèsima fallida. O marxem d'una vegada o se'ns emportarà a nosaltres. Ara també hem d'aplaudir?

Albert Aragonès

Les fantàstiques novel·les de Joan Perucho: La trilogia vuitcentista (III)

La que he anomenat "trilogia vuitcentista" aplega tres novel·les molt importants en la trajectòria narrativa de l'autor i en el conjunt de la nostra literatura. Són tan rellevants que, tot i que en volia parlar només en un sol article, els dedicaré un article a cadascuna. Totes tres s'ambienten al segle XIX i, un cop ordenades per la cronologia dels fets narrats, són les següents: *Pamela*, *Les històries naturals* i *La guerra de la Cotxinxina*. Encara s'hi podria afegir en aquest grup *El baró de Maldà* i *les bèsties de l'infern* (1989), però no és del tot adequat perquè tot i que presenta alguns elements d'interès, la narració té massa caràcter d'anècdota allargassada i una escassa elaboració, molt inferior a les sis novel·les anteriors.

Pamela és una novel·la sorprenent, divertida i narrativament molt agosarada. Perucho pren el personatge de la famosa novel·la epistolar de Samuel Richardson, *Pamela; or, Virtue Rewarded* ('*Pamela o la virtut recompensada*'). Ara bé, en l'obra del barceloní, la protagonista no és una bella minyona casta i virtuosa, que resisteix les propostes il·lícites del seu amo; sinó una dona manipuladora que utilitza el sexe (i altres males arts) com a instrument de dominació dels mascles i d'assoliment d'objectius polítics.

Només cal llegir la contundent primera frase del llibre: "Hom sap que Pamela Andrews, la candorosa noieta de quinze anys biografiada per Samuel Richardson vers 1740, acabà impensadament per esdevenir satanista en una lògia de Londres, segons afirma Leo Taxil." (p. 11). D'alguna manera, Perucho segueix les passes del llibre *An Apology for the Life of Mrs. Shamela Andrews* ('*Una apologia per a la vida de la Sra. Shamela Andrews*'), publicat el 1741, atribuït a Henry Fielding, el qual proposava, paròdicament, una interpretació en sentit oposat del personatge de Pamela.

A diferència del seu precedent anglès, la novel·la catalana no és estrictament epistolar, tot i que sí que inclou moltes cartes adreçades a lord Holland escrites per Pamela Andrews, que fa d'espia durant el període de les Corts de Cadis; almenys, aquest és el temps en què viu ella (setanta anys més tard que el personatge de Richardson). En canvi, el

protagonista, Ignasi de Siurana i Milà, es troba en un altre pla narratiu i viu en un temps força posterior. És nebot de Manuel Milà i Fontanals i deixeble de Menéndez Pelayo, "glòria de la ciència espanyola". A Madrid, rep l'encàrrec d'investigar la vida de Pamela, com a possible desencadenant de la "infiltració del pensament heterodox" al catòlic i tradicional Regne d'Espanya, tal com el conceptua el seu mestre. Lògicament, Ignasi anirà quedant capturat per la personalitat i els encants de Pamela, tant a partir de la lectura de les cartes, com pel fet de viure en el mateix edifici que l'agent anglesa a Madrid o també amb unes misterioses "trobades" impossibles, unes visions relativament fugaces, màgiques, gairebé platòniques. En la ficció peruchiana és habitual la transgressió de les convencions i els límits tant d'espai com del temps, per la qual cosa sovint el passat i el present es barregen:

Ningú no sabia que existia el passat; que el passat realment existia. Es feia present i es feia real. No era un enigma. Hi havia una porta que separava el present del passat. Hom podia obrir-la. Sorgia llavors un món de tranquils passadissos i cortines amb borles i serrells dels que emergien personatges i coses que no eren simplement records, sinó presències vives que gesticulaven i, amb tota naturalitat, parlaven. Singularment, somreien. (p. 116)

La novel·la treu partit del marc històric i la murrieria de Perucho sap jugar-hi amb eficàcia. Per exemple, en una estada d'Ignasi a Lisboa, l'escriptor portuguès Eça de Queirós li fa saber que

la cèlebre Batalla dels Arapiles es va guanyar gràcies a Pamela, que va donar directrius a un Wellington que n'havia quedat "impressionat, com gairebé tothom".

Com en totes les obres de Perucho, tant les referències intertextuals com la presència d'elements fantàstics, molt abundants i divertits. En aquesta obra destaca el "monstre de Bodegonas", un ésser que habita al subsòl de Madrid i compta amb unes enormes i mortíferes cisalles. Pel que fa a la intertextualitat, la novel·la no es conforma a parodiar l'obra de Richardson, sinó que és ben plena de referències de tota mena -de vegades, tantes citacions resulten aclaparadores-, que apareixen amb gran llibertat i sense importar la seva datació. De fet, l'autor es complau a jugar amb els anacronismes, com en el primer moment que Ignasi de Siurana manifesta el seu amor a Pamela, que ho fa per mitjà d'un vers de Salvat Papasseit, de *La rosa als llavis*. Trobem, doncs, 3 nivells temporals simultanis: Pamela, de principis del XIX; Ignasi de Siurana, a finals del XIX; i Salvat Papasseit, a principis del XX.

Així mateix, és molt divertit veure com Pamela es burla del caràcter pusil·lànim dels diputats catalans presents a Cadis, ja que veia com renunciaven als seus drets i evitaven protestar per l'unitarisme que consagrava la nova Constitució. Val a dir que el comentari té una lucidesa i una vigència escruixidores:

Ahir vaig tenir un tête a tête amb els diputats catalans, que són gent a qui els ha estat arravatat el seu status polític i jurídic, a conseqüència d'haver perdut la guerra de Successió. No he tingut cap problema en les meves tesis unitaristes i igualitàries, així com en la meua idea d'una nova divisió administrativa de la nació espanyola en províncies, que estava segura que els irritaria. Cap d'ells ha protestat. Estan endormiscats en la idea de progrés que lliguen amb la voluntat d'unificació dels distints pobles espanyols, i en la simplificació dels tràmits administratius. (p.152)

Sens dubte, Joan Perucho és un dels autors més brillants del nostre segle XX i *Pamela* és una excel·lent novel·la, carregada d'amenitat. Ja que som a l'any Perucho, aquest és un llibre molt recomanable per a combatre tant la xafogor de l'estiu com l'agressió del virus.